

KS. STANISŁAW J. KOZA

Lublin–Rzeszów

TYGODNIE POWSZECHNEJ MODLITWY O JEDNOŚĆ CHRZEŚCIJAN NA KATOLICKIM UNIWERSYTECIE LUBELSKIM 1990-1994

Katolicki Uniwersytet Lubelski – na czele ze swoim młodym Instytutem Ekumenicznym – jest jednym z organizatorów corocznego Tygodnia Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan w Lublinie. Tydzień ten, obchodzony zwyczajowo w stałym terminie 18-25 stycznia każdego roku, znajduje swoje trwałe miejsce w życiu wszystkich Kościołów chrześcijańskich całego współczesnego świata. W obrazie życia prawie wszystkich Kościołów lokalnych przybiera on również swoje tradycyjne już i charakterystyczne miejsce. Jest to zupełnie naturalne i zrozumiałe. W życiu lokalnego Kościoła metropolii lubelskiej – powołanej do życia w marcu 1992 roku w wyniku ostatniej reformy administracyjnej Kościoła rzymskokatolickiego w Polsce – historyczne już i zarazem wielce charakterystyczne miejsce zajmuje Katolicki Uniwersytet Lubelski, uczelnia o specjalnej wymowie oraz doniosłym znaczeniu nie tylko dla samej Rzeczypospolitej Polskiej.

Na coroczny styczniowy Tydzień Ekumeniczny KUL składają się: uroczysta liturgia eucharystyczna w kościele akademickim lubelskiej Uczelni (zgodnie ze zwyczajem ostatnich kilku lat: w dni powszednie o godz. 12.15, w niedzielę zaś o godz. 12.30), okolicznościowe seminaria naukowe¹ (nie zawsze) w ramach dydaktycznej działalności Instytutu Ekumenicznego oraz aktywny udział jego studentów, pracowników i współpracowników w ogólnomiejskich nabożeństwach ekumenicznych, które odbywają się wieczorem w wybranych kościołach Lublina (zazwyczaj o godz. 18.00).

I. STYCZNIOWY TYDZIEŃ EKUMENICZNY 1990

Hasło Tygodnia Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan (18-25 stycznia 1990 roku)² stanowiły znamienne słowa ewangelijne: „Aby wszyscy byli jedno [...], aby świat uwierzył” (J 17, 21). Społeczność akademicka KUL włączyła się w obchody Tygodnia poprzez uczestnictwo w codziennej liturgii eucharystycznej. Słowo Boże

¹ Ich prezentacja zasługuje na odrębne opracowanie.

² Zob. J. S. G a j e k. *Tydzień Ekumeniczny*. „Przegląd Uniwersytecki” (KUL) 2:1990 nr 1-2 (3-4) s. 4.

w ramach tych mszy świętych głosili zaproszeni przez Instytut Ekumeniczny KUL kaznodzieje, wśród których byli też duchowni z bratnich Kościołów chrześcijańskich. Wśród kaznodziejów znalazło się trzech biskupów: dwóch rzymskokatolickich (bp prof. Jan Śrutwa i bp prof. Jan B. Szłaga) i jeden prawosławny (bp Abel Popławski). Kaznodziejami spoza KUL byli też: ks. mgr Jan Hause z Kościoła ewangelicko-augsburskiego (dyrektor Biblioteki ChAT w Warszawie) i ks. prob. Sławomir Rosiak ze Starokatolickiego Kościoła Mariawitów w Lublinie.

Kulminacyjnym punktem tego Tygodnia Ekumenicznego była msza święta na jego zakończenie (25 stycznia), której przewodniczył Wielki Kanclerz KUL – bp Bolesław Pylak, kazanie zaś wygłosił bp Abel (Popławski), ordynariusz prawosławnej diecezji lubelsko-chełmskiej. Na koniec przemówił też sam Wielki Kanclerz i prof. Wacław Hryniewicz OMI, zastępca kierownika IE KUL. Pewne treści, zawarte w tekstach wygłoszonych w czasie tej oktawy, pozostają wciąż aktualne i zachowują charakter trwałego przesłania ekumenicznego – dlatego też warto je, poprzez publikację, zachować od zapomnienia³

1. *Kazanie bpa Abła (Popławskiego), ordynariusza prawosławnej diecezji lubelsko-chełmskiej*

„Mamy Kościoły prawosławne, katolickie, protestanckie. Takich Kościołów mamy tysiące. Pewnie, że jako chrześcijanie możemy się pocieszać, że ten podział jest jedynie zewnętrznym zjawiskiem, że ontologicznie, u swoich podstaw, chrześcijaństwo jest nadal jednością i dzięki temu podziałowi nastąpiła specjalizacja Kościołów: prawosławie – liturgia, katolicyzm – prawo, protestantyzm – Biblia.

Ale przecież pozostaje faktem podział, przed którym Chrystus przestrzegał, podział dokonany przez grzech człowieka. Podział ten jest zgorzeniem dla ludzi niewierzących, dla nie znających Boga, a także dla wielu wierzących. Ten podział jest wyrzutem sumienia nas – wszystkich chrześcijan. Nastręcza on też wiele problemów we współżyciu i duszpasterstwie. Zgorzenie pogan faktem podziału, kataklizmy ludzkości – obie wojny światowe, świadomość niewierności Chrystusowemu testamentowi – to właśnie są przyczyny narodzin ruchu ekumenicznego.

Błogosławiony ruch ekumeniczny, stawiający sobie za cel przywrócenie pierwotnej jedności, ma już swoją historię i wiele sukcesów na swoim koncie. Zauważamy wiele pozytywnych zmian już na dziś. Chrześcijanie już kontaktują się ze sobą, nie chcą izolacji, poznają się nawzajem, zaczynają się rozumieć, nie rzucają już na siebie klątw. Dzisiaj już nikt z chrześcijan nie cieszy się, gdy się źle dzieje w innym Koście-

³ Opracowania trzech poniżej zamieszczonych przemówień dokonano na podstawie zapisu magnetofonowego mgr K. Derkaczewskiej i polonistycznej adiustacji mgr A. Karolczuk.

le. Przeciwnie: dzieje się źle, gdy grożą czy dokonują się dalsze podziały, gdy pojawiają się skandale. Czujemy się coraz bardziej wzajemnie od siebie zależni.

Są też jednak nadal trudności. Dla nas, prawosławnych, trudnym problemem, wręcz przeszkodą w dążeniu do pełnej jedności, jest unia kościelna. Z naszego punktu widzenia unijne pojednanie Kościołów wniosło w stosunki międzywyznaniowe więcej nienawiści i antagonizmów niż zamierzonej jedności. Zdajemy sobie jednak sprawę z tego, że unicy są faktem. Bolesne są dla nas niesnaski, nieporozumienia i właśnie między unitami a prawosławnymi na zachodniej Ukrainie. Wierzymy jednak, że duch ekumenizmu zwycięży, a trudności zostaną rozwiązane.

Skomplikowanym i bardzo trudnym problemem jest prozelityzm, uprawiany bardzo często przez Kościoły Chrystusowe, przynoszący im szkody.

Mimo to patrzę w przyszłość z ufnością i nadzieją.

Dziś, gdy uważnie wczytujemy się w słowa Pana naszego Jezusa Chrystusa, nakazujące utrzymywać jedność i miłość wśród chrześcijan – odbieramy je jako wyrzut sumienia. Niestety, to z winy nas wszystkich tej jedności wśród chrześcijan nie ma. Musimy podwoić nasze wysiłki, zmierzające do przewyciężenia zła. Sądzę, że jeśli będziemy wierni Bogu i Ewangelii świętej, to zbliżymy się do Boga i do siebie nawzajem. Ale czy możemy nieobłudnie powtórzyć za zakochanym w Bogu św. Pawłem: «Któż może nas odłączyć od miłości Chrystusowej?» Czy my w niej trwamy? Jeśli mimo wszystko będziemy mogli stwierdzić, że nikt nie może nas odłączyć od Chrystusowej miłości – to będziemy mogli też stwierdzić, że rzeczywiście w niej trwamy i w perspektywie mamy Bożą obietnicę błogosławieństwa, o której czytamy właśnie dzisiaj u proroka Jeremiasza: «Ukochałem cię miłością odwieczną i zachowam dla ciebie łaskawość, znowu zbuduję i odbuduję cię, dziewico Izraelu». Dziewica-Izrael – to nowy przecież Kościół. Mamy zatem obietnicę odnowienia Kościoła w nowej i przepięknej szacie jedności.

Mówiąc: «Pan wybawił swój lud», prorok Jeremiasz mówił o wyprowadzeniu Narodu Wybranego z niewoli babilońskiej, a ja jako biskup prawosławny wierzę, że to także mowa o wyprowadzeniu nowego narodu wybranego, czyli Kościoła, z niewoli grzechu i podziału oraz o zjednoczeniu w imię Chrystusa.

Przyszłe zjednoczenie dokona się w duchu i prawdzie. Na takie czekałem. Nie będzie ono jedynie dziełem ludzi, ale przede wszystkim dziełem Boga. Dziełem Ducha Świętego, który jest duchem prawdy, miłości, piękna; który wszystko sobą wypełnia. On jest sprawcą jedności, On jej dokona, a kiedy to będzie – nie wiemy i nie jest naszą sprawą zgadywać czy wyznaczać terminy Bogu. Chcielibyśmy, żeby to się stało jak najprędzej. Dlatego dobrze, że wszyscyśmy się tu zebrali, że wspólnie się modlimy. Wszyscy jesteśmy już zmęczeni i grzechem, i codzienną szarpaniną. Wszyscy pragniemy, Drodzy Bracia i Siostry, tej umiłowanej jedności, którą prawdziwie obdarza jedynie tylko Bóg, Pan nasz.

Błagajmy Ducha Świętego, by zstąpił na swe Kościoły i sprawił jedność. Wierzę, że to się kiedyś stanie i wówczas słowa Boże zapisane u proroka Jeremiasza: «Ukocha-

tem cię odwieczną miłością» sprawia, że Ty, Kościele – bo to się właśnie w tym momencie odnosi do Kościoła – będziesz się radował.

Zamknę te słowa najbardziej uroczystym i pięknym dźwiękiem: Niech się tak stanie. Amen”

2. *Słowo bpa Bolesława Pylaka, Wielkiego Kanclerza KUL i ordynariusza diecezji lubelskiej*

„Kończy się oktawa modlitw o zjednoczenie chrześcijan. Kończy się oktawa, ale nie kończy się modlitwa, bo grzech rozdarcia nadal jest faktem. Przynajmniej raz w roku, właśnie w tej oktawie, podczas takiego Tygodnia, grzech ten staje przed nami. Widzimy go, bolejemy, pragniemy wykonać testament Chrystusa. Bo On właśnie w Wieczerniku, przed swoją męką, przekazuje nam to, co najbardziej Mu leżało na sercu, i w modlitwie do Ojca prosi, «aby wszyscy byli jedno». Te słowa Chrystusa stały się treścią główną obecnej oktawy: «Aby wszyscy byli jedno» i «Aby świat uwierzył».

Dzisiaj Ojciec Święty rzuca hasło reewangelizacji świata, Europy, a także Polski. Powtórna ewangelizacja – bo musimy się ustawicznie nawracać. Nawracanie to stały proces, a dzisiaj, w obliczu dwutysiąclecia chrześcijaństwa, stwierdzamy, jak bardzo pogaństwo się odradza, w różnych formach. Owo pogaństwo nowoczesne – bardzo niebezpieczne – to zanik wiary i jego następstwa. U nas też to dostrzegamy i można przypuszczać, że to zagrożenie będzie narastać. Dlatego wołanie Ojca Świętego o reewangelizację jest bardzo aktualne.

A zatem jak świat może uwierzyć, skoro chrześcijanie są skłóceni, są podzieleni? Przecież to jest przeszkoda w nawracaniu świata, to bardzo naocznie dostrzega się w krajach misyjnych, ale nie tylko tam, u nas także. I to wołanie Chrystusa o jedność to jest dla nas po prostu nakaz.

Pan Jezus zrobił i robi wszystko, byśmy byli jedno. Przez chrzest, mocą tego sakramentu, jesteśmy jakby wrośnięci w Chrystusa, ale tu czegoś nam brak, i to bardzo istotnego. Jedność jest darem Chrystusa, darem Boga, ale też zawsze zadaniem człowieka. I właśnie w tej modlitwie Chrystusa w Wieczerniku mamy to pragnienie, prośbę, wołanie: «[...] aby miłość, którą Mnie umiłowałaś, była w nich» – była w nas, ta miłość Chrystusowa.

Jeżeli będziemy naprawdę Chrystusowi, jeżeli będziemy święci – to wtedy ta jedność jakoś się samoistnie dokona, wtedy będziemy braćmi. I właśnie to jest jedyna droga zjednoczenia. Najpierw zjednoczenie z Bogiem, z Chrystusem, upodobnienie się do Niego – a wtedy widzimy się braćmi.

Czasem grzeszymy niecierpliwością; chcielibyśmy, żeby to było już, ale przychodzi refleksja: jeżeli rozłam dokonał się tyle wieków wstecz (XI wiek – odszedł Wschód, XVI wiek – powstał protestantyzm), to przez tyle wieków narosło też wiele uprzedzeń, dlatego też musimy być cierpliwi, musimy się modlić. Oczywiście wszystko jest łaską

Bożą, ale trzeba się modlić, byśmy i my nie zawiedli, byśmy wzrastali w tym, co Chrystusowe.

I taki jest sens tych modłów o zjednoczenie chrześcijan, tej oktawy: ustawiczne przypominanie tego grzechu. Bo to nie jest tylko problem – to jest grzech.

Patrząc na życie Ojca Świętego Jana Pawła II, widzimy, że wśród zasadniczych idei jego pracy idea zjednoczenia jest właśnie jedną z głównych. I wszędzie gdziekolwiek Ojciec Święty bywa – a bywa we wszystkich zakątkach świata – zawsze o tym przypomina napotkanym braciom chrześcijanom.

To jest nakaz Chrystusa: «Aby byli jedno, jak my jedno jesteśmy». Jedność Trójcy Przenajświętszej jest prawem, zasadą, która przenika Kościół. To właśnie Trójca Święta, sama w sobie największa tajemnica wiary, ujawnia się poprzez te posłannictwa: posłannictwo Syna, Jezusa Chrystusa, który stał się człowiekiem, i posłannictwo Ducha Świętego. Oba te posłannictwa miały miejsce w początkach chrześcijaństwa, przed dwoma tysiącami lat, ale jest to tajemnica, która się ustawicznie dokonuje. To posłanie Chrystusa, wzrastanie w nas przez pomnażanie łaski i miłości Bożej, i posyłanie Ducha Świętego, który działa i nadal jest w Kościele. Są to dwa ramiona Ojca, który przygarbia Kościół Chrystusowy. Jeden Kościół – Chrystusowy, bo jeden jest Bóg, jeden Zbawiciel – Jezus Chrystus, a myśmy ten Kościół poranili przez grzech.

Dlatego przepraszamy Boga za ten grzech i staramy się, modlimy się i chyba w naszych sercach jest to otwarcie się na zjednoczenie. Oby to zjednoczenie zewnętrzne stało się faktem, byśmy mogli razem stanąć wokół ołtarza, bo to jest znak jedności – Chrystus uobecniający się wśród nas i dla nas. Oby tak było.

Dziękuję wszystkim za tę modlitwę: i naszym Braciom – Ks. Biskupowi, Ks. Dziekanowi, i wszystkim, którzy słyszą i rozumieją ten głos Chrystusa. Starajmy się budować tę jedność. Może to będą drobiazgi, może to będą naprawdę drobne rzeczy, a jednak jeśli ukierunkowane ku jedności – to mają swoją wartość.

Niech dobry Bóg błogosławi nam, naszym dobrym chęciom, pragnieniom i dobrym poczynaniom”

3. Podziękowanie prof. Wacława Hryniewicza OMI, zastępcy kierownika Instytutu Ekumenicznego KUL

„Gromadzimy się przez cały tydzień w tym kościele akademickim. Dziś to już nasze końcowe spotkanie. Cieszę się z tego, że właśnie na koniec dwóch Księży Biskupów stało pośród nas, modliło się razem z nami, przewodniczyło naszej modlitwie, naszej myśli inspirowanej Ewangelią.

Instytut Ekumeniczny serdecznie dziękuje wszystkim: Księżom Biskupom, Kapłanom, Siostram, Braciom, Studentom, wszystkim – zwłaszcza młodym – którzy wezmą w swoje ręce losy Kościoła. Oni są młodością Kościoła, na nich spoczywać będzie niebawem cała odpowiedzialność.

Ciśnie mi się jeszcze słowo Chrystusa na koniec, to porównanie, że dzieci tego świata nieraz są bardziej przebiegłe, roztropne, przemyślnie aniżeli dzieci światłości.

Brzmia te słowa jak wyrzut, jak przypomnienie. Ileż jest cnót świeckich – jak: przedsiębiorczość, inicjatywa, pomysłowość, odpowiedzialność, kreatywny umysł, twórczy umysł, twórcze serce. Może – podkreślmy na koniec – twórcze serce chrześcijańskie, pomysłowe serce znajdzie drogi do pojednania. Niech to nasze chrześcijańskie serce rzeczywiście szuka wciąż nowych dróg.

Polecamy modlitewnej pamięci inicjatywy ekumeniczne i spotkania, które stoją przed nami. Za tydzień odlatuję do Moskwy na spotkanie Komitetu Koordynacyjnego Międzynarodowej Komisji Mieszanej do Spraw Dialogu między Kościołem Prawosławnym a Rzymskokatolickim⁴ Proszę otoczyć nasze spotkanie – z pewnością trudne – modlitwą i wstawiennictwem.

W czerwcu – spotkanie całej wielkiej Komisji Międzynarodowej prawosławno-rzymskokatolickiej w Monachium, w RFN⁵ Kolejny krok zbliżenia, trudna refleksja nad autorytetem w Kościele, nad dochodzeniem razem do decyzji. Również i to wydarzenie polecam modlitwie.

W ciągu tego roku będą też trwały decydujące przygotowania do siódmego spotkania Zgromadzenia Ogólnego Światowej Rady Kościołów w Canberrze w Australii w lutym 1991 roku⁶

Dużo jest tych inicjatyw. Polecamy je modlitwie, to naszą modlitwę ukonkretnia. Są wydarzenia, które niech i nas przejmują.

I na koniec przekazujemy bardzo serdeczne pozdrowienia Kościołowi prawosławnemu. Na ręce władzyki Abła przekazujemy serdeczne życzenia dla całej diecezji lubelsko-chełmskiej, a także dla całego Kościoła prawosławnego w Polsce – Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego.

Niech Bóg nas prowadzi w lepszą przyszłość!”

⁴ Zob. W. H r y n i e w i c z. *Dialog katolicko-prawosławny w obliczu nowego wyzwania. Po sesji Komitetu Koordynacyjnego w Moskwie.* „Biuletyn Ekumeniczny” 19:1990 nr 1-2 (73-74) s. 20-32.

⁵ Dokładnie we Freising koło Monachium. Zob. W. H r y n i e w i c z. *Wokół uniatyizmu. Refleksje po sesji katolicko-prawosławnej Komisji Mieszanej we Freising.* Tamże nr 4 (76) s. 37-62 (oraz polski tekst specjalnej *Deklaracji* tejże Komisji w tłum. z oryginału francuskiego dokonany przez W. Hryniewicza).

⁶ Odbyło się ono w dniach 7-20 lutego. Zob. m.in.: (W.M.). *Zbliża się VII Zgromadzenie Ogólne ŚRK.* „Biuletyn Ekumeniczny” 19:1990 nr 4 (76) s. 29-30; (pl). *Vieläugig, einäugig, blauäugig? Die siebente Vollversammlung des ÖRK.* „Christ in der Gegenwart” 43:1991 nr 8 s. 59-60. (W.M.). *VII Zgromadzenie Ogólne Światowej Rady Kościołów.* „Biuletyn Ekumeniczny” 20:1991 nr 1-2 (77-78) s. 55-64; K. K a r s k i. *VII Zgromadzenie Ogólne Światowej Rady Kościołów. Przebieg obrad.* „Studia i Dokumenty Ekumeniczne” 8:1992 nr 1 (29) s. 87-91 (oraz polski tekst specjalnego *Oreędzia* w tłum. K. Karskiego).

Mieliśmy tam nasze polskie akcenty ekumeniczne. We wspomnianym Zgromadzeniu Ogólnym uczestniczyli z Polski m.in.: bp Jeremiasz (Anchimiuk), Marian Bendza – prorektor Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej z Kościoła prawosławnego, bp Zdzisław Tranda – przewodniczący Polskiej Rady Ekumenicznej oraz bp Alfons Nossol – kierownik Instytutu Ekumenicznego KUL.

II. STYCZNIOWE TYGODNIE EKUMENICZNE 1991-1994

Podczas uroczystej południowej liturgii eucharystycznej w kościele akademickim KUL słowo Boże głosili zarówno pracownicy naukowcy naszej Uczelni, jak i zaproszeni goście z bratnich Kościołów chrześcijańskich. Pragniemy przypomnieć hasła oraz kaznodziejów poszczególnych Tygodni Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan.

1. Rok 1991: „Chwalcie Pana wszystkie narody” (Ps 117, 1)⁷

- 18 (pt): prof. Hugolin Langkammer OFM (+ przewodnictwo w koncelebrewanej Eucharystii; dalej skrót: PE), dziekan Wydziału Teologii KUL;
- 19 (so): ks. doc. Anzelm Weiss (+ PE), prodziekan tegoż Wydziału;
- 20 (n): prof. Wacław Hryniewicz OMI (+ PE), zastępca kierownika Instytutu Ekumenicznego KUL;
- 21 (pn): ks. Aleksy Andrejuk, wikariusz lubelskiej parafii prawosławnej i wykładowca w Seminarium Duchownym Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego (PE: dr Leonard Górka SVD, pracownik naukowy IE KUL);
- 22 (wt): ks. mgr Jerzy Bajorek, proboszcz polskokatolickiej parafii w Kosarzewie Górnym k. Krzczonowa Lubelskiego (PE: prof. Stanisław Celestyn Napiórkowski OFMConv, stały współpracownik IE KUL);
- 23 (śr): ks. mgr Jan Hause z Kościoła ewangelicko-augsburskiego, dyrektor Biblioteki ChAT w Warszawie (PE: dr Jan Sergiusz Gajek MIC, pracownik naukowy IE KUL);
- 24 (cz): prof. Stanisław Nagy SCJ, profesor IE KUL;
- 25 (pt): ks. Äino Niitvägi z Kościoła rzymskokatolickiego w Estonii.

2. Rok 1992: „Idźcie i nauczajcie wszystkie narody [...]. A oto ja jestem z wami aż do skończenia świata” (Mt 28, 19a-20b)⁸

- 18 (so): bp prof. Alfons Nossol (+ PE), kierownik IE i przewodniczący Komisji Episkopatu do Spraw Ekumenizmu oraz ordynariusz diecezji opolskiej;

⁷ Zob. S. J. K o z a. „Chwalcie Pana wszystkie narody” „Przegląd Uniwersytecki” (KUL) 3:1991 nr 2-3 (10-11) s. 6; t e n ż e. *Styczniowy Tydzień Ekumeniczny 1991 roku na KUL*. „Chwalcie Pana wszystkie narody” „Biuletyn Ekumeniczny” 20:1991 nr 1-2 (77-78) s. 45-46.

⁸ Zob. S. J. K o z a. *Przegląd ekumeniczny. Z kraju*. [Tydzień Modlitw o Jedność Chrześci-

- 19 (n): ks. Jerzy Stahl z Kościoła ewangelicko-reformowanego w Warszawie (PE: prof. Wacław Hryniewicz OMI, zastępca kierownika IE);
- 20 (pn): ks. doc. dr hab. Franciszek Drączkowski (+ PE), zastępca prodziekana Wydziału Teologii;
- 21 (wt): dr Zdzisław Kijas OFMConv (+ PE), pracownik naukowy KUL;
- 22 (śr): ks. dziekan Bogusław Wołyński z Kościoła polskokatolickiego w Lublinie (PE: dr Leonard Górka SVD);
- 23 (cz): ks. prof. Józef Kudasiewicz (+ PE), profesor KUL;
- 24 (pt): kaznodzieja Jaroslav Kratka z Ewangelickiego Kościoła Czesko-Braterskiego w Brnie, CzechoSłowacja (PE: dr Jan Sergiusz Gajek MIC);
- 25 (so): ks. Andrzej Łoś, wikariusz z Kościoła prawosławnego w Chełmie (PE: prof. Wacław Hryniewicz OMI, zastępca kierownika IE KUL).

3. Rok 1993: „Przynosić owoc Ducha dla jedności chrześcijan” (Gal 5, 22- 23)⁹

- 18 (pn): bp prof. Alfons Nossol (+ PE);
- 19 (wt): prof. Eugeniusz Raszkowski, wykładowca historii filozofii na Uniwersytecie Moskiewskim z Rosyjskiej Cerkwi Prawosławnej (PE: ks. prof. Zdzisław Chlewiński, profesor KUL);
- 20 (śr): ks. dr Jerzy Szymik (+ PE), pracownik naukowy KUL;
- 21 (cz): dr hab. Karol Karski, kierownik Katedry Ekumenizmu w Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej w Warszawie z Kościoła ewangelicko-augsburskiego (PE: prof. Stanisław Celestyn Napiórkowski OFMConv);

jan 1992 r. w KUL]. „Jednota” 36 (51):1992 nr 4 s. 22; t e n ż e. *Styczniowy Tydzień Ekumeniczny 1992 roku Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego*. „Biuletyn Ekumeniczny” 21:1992 nr 1 (81) s. 53-56; t e n ż e. *Tydzień Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan*. „Przegląd Uniwersytecki” (KUL) 4:1992 nr 1 (15) s. 4; t e n ż e. *Tydzień Modlitwy o Jedność Chrześcijan na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim*. „Studia i Dokumenty Ekumeniczne” 8:1992 nr 1 (29) s. 101-102.

⁹ Zob. S. J. K o z a. *Styczniowy Tydzień Ekumeniczny 1993 roku Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego*. „Biuletyn Ekumeniczny” 22:1993 nr 1 (85) s. 75-79; t e n ż e. *Tydzień Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan*. „Przegląd Uniwersytecki” (KUL) 5:1993 nr 2 (22) s. 10; t e n ż e. *Tydzień Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan*. Lublin. „Studia i Dokumenty Ekumeniczne” 9:1993 nr 1 (31) s. 97-100.

- 22 (pt): ks. prof. Anzelm Weiss, prodziekan Wydziału Teologii (+ PE);
 23 (so): ks. dr Franciszek Szulc (+ PE), pracownik naukowy KUL;
 24 (n): ks. superintendent Adam Kleszczyński, rektor Seminarium Duchownego Kościoła Ewangelicko-Methodystycznego w Warszawie (PE: prof. Wacław Hryniewicz OMI);
 25 (pn): prof. Wacław Hryniewicz OMI, zastępca kierownika IE KUL.

4. Rok 1994: „Wezwani, aby mieć «jedno serce i jednego ducha» w Kościele – Domu Bożym” (por. Dz 4, 32-37)¹⁰

- 18 (wt): bp Kazimierz Ryczan (+ PE), ordynariusz diecezji kieleckiej i profesor KUL;
 19 (śr): ks. dr Mieczysław Cisło (+ PE), rektor Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Lublinie;
 20 (cz): ks. prob. Sławomir Rosiak ze starokatolickiego Kościoła mariawitów w Lublinie (PE: ks. dr Stanisław J. Koza, pracownik naukowy IE KUL);
 21 (pt): ks. dr Jan Walkusz (+ PE), przewodniczący Redakcji Naczelnej Encyklopedii Katolickiej KUL;
 22 (so): ks. mgr Robert Raczyński (+ PE), Referent do Spraw Ekumenizmu Archidiecezji Lubelskiej;
 23 (n): ks. bp Abel (Popławski), ordynariusz prawosławnej diecezji lubelsko-chełmskiej (PE: dr Leonard Górka SVD);
 24 (pn): ks. mgr Jan Szklorz z Kościoła ewangelicko-augsburskiego, proboszcz w Radomiu i administrator Zboru w Lublinie (PE: prof. Stanisław C. Napiórkowski OFMConv, stały współpracownik IE i profesor KUL);
 25 (wt): bp Alfons Nossol (+ PE), kierownik IE KUL, ordynariusz diecezji opolskiej i przewodniczący Komisji Episkopatu do Spraw Ekumenizmu.

*

Przepowiadane w formie homilii słowo Boże zazwyczaj odnosiło się treściowo bezpośrednio do przewodniego hasła danego Tygodnia Ekumenicznego. Nieliczne natomiast świadectwa ekumeniczne, pojawiające się w miejscu tradycyjnej homilii, odznaczały się charakterystycznym dla siebie klimatem osobistych doświadczeń.

¹⁰ Zob. S. J. K o z a. *O jedność chrześcijan*. „Przegląd Uniwersytecki” (KUL) 6:1994 nr 2 (28) s. 8; M. M. C h u c h r a, S. J. K o z a. *Tydzień Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. 18-25 I 1994*. „Biuletyn Ekumeniczny” 23:1994 nr 1 (89) s. 33-38.

Należy jeszcze dodać, że w uroczystej celebracji liturgii Eucharystii w kościele akademickim KUL uczestniczyła codziennie spora grupa księży, zarówno spośród pracowników jak i studentów lubelskiego Uniwersytetu.

III. UDZIAŁ W NABOŻEŃSTWACH OGÓLNOMIEJSKICH

Studenci i pracownicy KUL brali udział – w miarę swoich możliwości – również w ogólnomiejskich nabożeństwach ekumenicznych na terenie Lublina, organizowanych wieczorem (z reguły o godz. 18.00) w wybranych świątyniach chrześcijańskich tego miasta.

W świątyni parafialnej starokatolickiego Kościoła mariawitów w Lublinie kaznodziejami byli prof. Wacław Hryniewicz OMI (24 I 1991) i ks. mgr Zygfryd Glaeser (23 I 1992). Tam też sprawowano, za pozwoleniem Lubelskiej Kurii Metropolitarnej, koncelebrowaną liturgię eucharystyczną w obrządku rzymskokatolickim; przewodniczył jej prof. Stanisław C. Napiórkowski OFMConv, a homilię wygłosił dr Leonard Górka SVD (21 I 1993) – było to na lubelskim terenie niewątpliwie wydarzenie ekumeniczne o naprawdę historycznym znaczeniu.

W lubelskiej katedrze prawosławnej diecezji lubelsko-chełmskiej podczas uroczystego nabożeństwa ekumenicznego słowo Boże głosili: prof. W. Hryniewicz OMI (24 I 1992), abp prof. Bolesław Pylak, Wielki Kanclerz KUL (24 I 1993), i dr L. Górka SVD (23 I 1994).

21 I 1994 roku w rzymskokatolickiej świątyni pod wezwaniem św. Pawła koncelebrowanej liturgii eucharystycznej w obrządku rzymskokatolickim przewodniczył i okolicznościową homilię ekumeniczną wygłosił prof. Stanisław Celestyn Napiórkowski OFMConv, współpracownik Instytutu Ekumenicznego i profesor KUL.